

Solskin

Solen klatrer tungt og stille
op i toppen af et træ.
Tøver lidt, som om den ville
finde sig et bedre læ.
Sukker dybt, men ta'r sig sammen,
skruer langsomt op for varmen,
hilser pænt på vejr og vinde –
og begynder så at skinne!
Se, den kaster sine stråler
på en snavset vagabond,
som har mistet sine mål og
ikke lever året rundt.
Trænger ned i smalle gyder,
hvor den får et flabet fløjt
fra en gadedreng, der nyder
at ku' pifte himmelhøjt.

Solen lægger sig på siden
af en lille lammesky.
Falder hen og glemmer tiden,
og sit eget gode ry.
Skutter sig en lille smule,
skal den vise alt det gule?
Eller aldrig nogensinde
mere gi' sig til at skinne?
Jo! Nu kaster den sin glæde
ned på alle klodens liv,
rammer dem, der er tilstede.
Stærk og glad og intensiv.
Trænger ind i alle kroge,
som en kæmpe projektør.
Ser igennem dunkel tåge –
og har set det hele før.

Solen over alle sole,
himlens hede åndedræt,
søger ned mod havnens mole,
føler sig en smule træt.
Pluds'lig bli'r dens kinder røde.
Har den mon et stævnemøde?
Eller skal den altid vandre
helt alene uden andre?
Synker ned i havets blånen
i sin egen ensomhed,
mens den længes efter månen,
der står op et andet sted.
"Vi kan aldrig få hinanden,"
græder den nu ganske tyst.
For den ved, at månemanden,
går sin vej, når det bli'r lyst.